

REFORMÁTUS ÉLET

A SZ.R.K.E. EGYHÁZI LAPJA

2023. ÁPRILIS

*"Tudjuk, hogy Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk ahhoz, hogy megismerjük az Igazat, és az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban vagyunk. Ő az igaz Isten és az örök élet."
János első levele 5, 20*

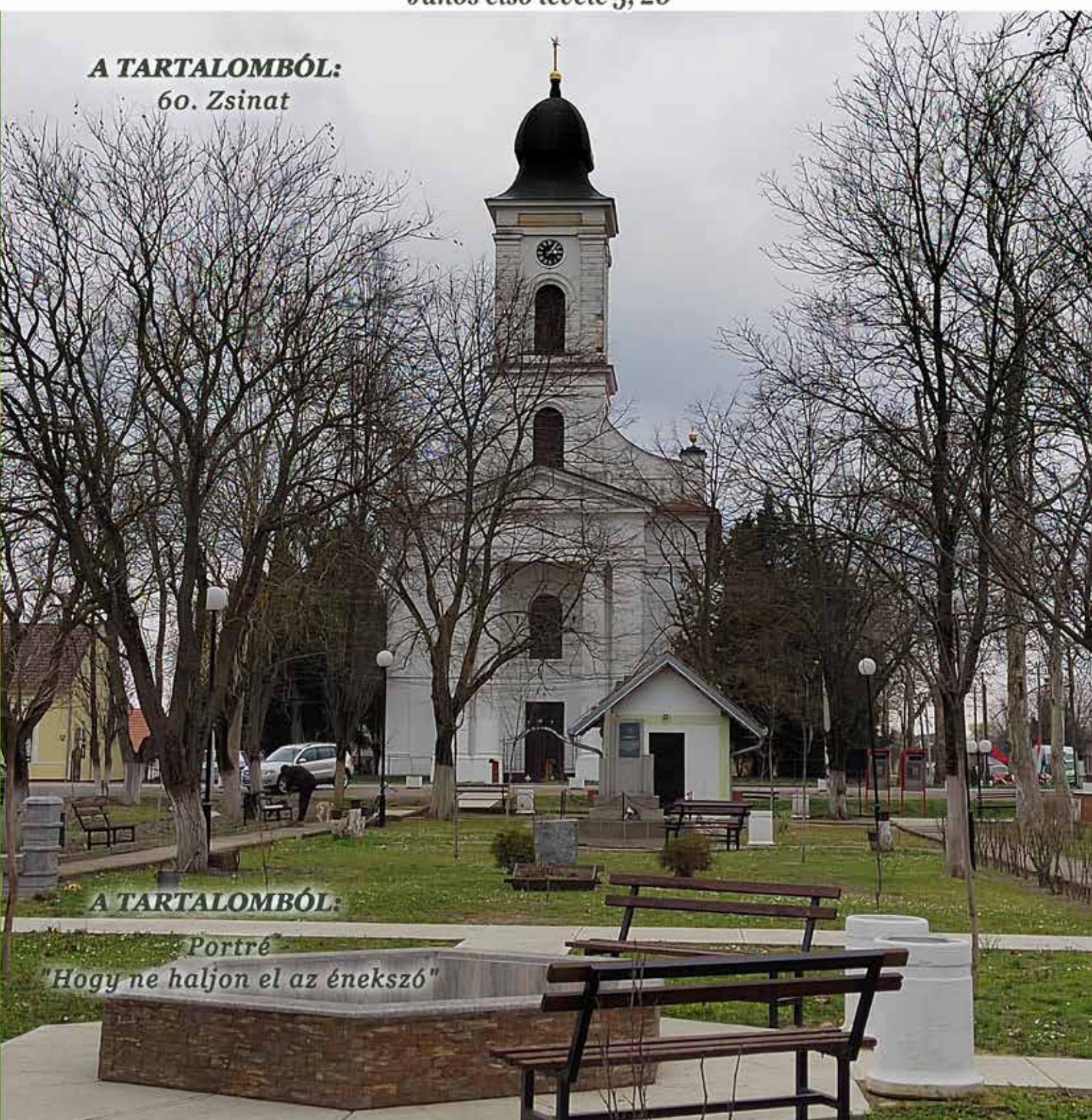
A TARTALOMBÓL:

60. Zsinat

A TARTALOMBÓL:

Portré

"Hogy ne haljon el az énekszó"

Áldott húsvéti ünnepeket minden kedves Olvasónak!

“Jézus Krisztus feltámadott a halálból

...Igaz beszéd ez:

Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is.”

2Tim 2, 8;11

Túrmezei Erzsébet

Tavaszi imádság

Tavaszi! Színek, fények illatok!
Simogató, meleg sugarak.
Zsendülő vetések közt járhatok
felhőtlen, kék ég alatt.

Bimbók bomlanak fákon, bokrokon...
orgonák nyílnak nemsokára.
S tavaszi reménnyel vágyakozom
„Krisztus jóillatára”.

Mert az megújult életekből árad,
s minden virágillatnál édesebb.
Felüdül tőle a fáradt,
Begyógyul tőle a seb.

Megszépül tőle az élet,
Könnyűvé lesz a nehéz.
A szív boldog tavaszra ébred,
segíteni mozdul a kéz.

Élő Krisztus, végy lakozást bennünk!
Virágok illatoznak szerteszét.
Segíts a Te jóillatoddá lennünk!
Árasztani szíved szeretetét!

A fedőlapon a Magyarittabei templom látható,
a képet *Pál Károly* készítette.

TARTALOMJEGYZÉK:

HÁZI ÁHITATOK.....	4
AZ IGE MELLETT	9
GYŰLEKEZETEINK ÉLETÉBŐL.....	11
Maradék.....	11
Bácsfeketehegy.....	12
Szabadka.....	13
Maradék.....	15
Magyarittabé.....	15
Újvidék.....	16
Portré.....	18

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
275

REFORMÁTUS Élet : a Szerbiai Református Keresztyén
Egyház hivatalos lapja / felelős főszerkesztő Halász Béla -
1. évf., 1. sz. (1966)- . - Bácsfeketehegy :
Szerbiai Református Keresztyén Egyház, 1966- . - Ilustr. ; 30cm

Mesečno
ISSN 2217-7574
COBISS.SR-ID 19120130

FELTÁMADÁS ÉS ÉLET

**„Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is él. És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?”
(Ján 11,25-26)**

Lázár feltámasztásának történetéből idézett igeversek Jézus hatalmáról szólnak. Jézusnak hatalma van az emberi életen. Amikor az Úr azt mondta Mártának, hogy: „Feltámad a te testvéred”, Márta azt mondta Jézusnak: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.” Jézusnak hatalma van azonnal cselekedni, és ezért támasztotta fel Lázárt.

Húsvétkor, amikor az Úr Jézus Krisztus feltámadását ünnepeljük, nemcsak a jövőbe tekintünk, hogy mi is egy napon feltámadunk, hanem meg vagyunk győződve arról, hogy Ő mindig, így a jelenben is uralkodik. Nekünk élő Jézusunk van, aki Szentlelke által segítségünkre van a jelenben és a jövőben egyaránt.

Húsvét mindenek előtt az öröm ünnepe. Vasárnapról vasárnapra megemlékezünk arról, hogy az Úr legyőzte a halált! Minden vasárnap Jézus feltámadását ünnepeljük! A haláltól való félelem mégis jelen van az ember életében, és ez valós félelem, mert el kell hagyni ezt az ismert világot. De az örök életben való hit segít, hogy ne ragaszkodjunk többé ehhez az élethez, amikor elhív bennünket az Úr. A feltámadás Jézus Krisztus legnagyobb csodája! Ehhez a csodához tartozik, hogy örök élettel ajándékozza meg azokat, akik hisznek Őbenne.

Húsvét üzenete vigasztal is bennünket, amikor elveszítjük szeretett hozzátartozónkat. Reménységgel valljuk, hogy az örökéletben találkozunk. Hitvallásunk, a Heidelbergi Káté

is megfogalmazza: „Mit hiszel a feltámadásról? A feltámadásról hiszem azt, hogy halálom után lelkem visszaszáll Istenhez, és egykor testem is feltámad és lelkemmel ismét egyesül.” (Valláskönyv 410. pont)

A világban sokan nem hisznek a feltámadásban és az örök életben. Abban a téves meggyőződésben vannak, hogy csak a földi szemmel látható világ létezik, és halála után az ember elvész a semmibe. Mi, hívő keresztyének, akik hiszünk a Mindenhatóban, földi szemünk számára láthatatlan Istenünkben, tudjuk, hogy nem csak ez a látható világ és élet van, hanem létezik ezen túl egy láthatatlan világ és élet az örökkévalóságban. A feltámadás valósága csak hit által lehet a miénk.

Adja a Mindenható, mennyei Urunk és Istenünk, hogy hittel és reménységgel ünnepeljük a feltámadás ünnepét!

Minden testvérünknek Istentől megáldott húsvéti ünnepeket kívánok!

*Halász Béla
püspök*

Bibliaolvasó kalauz

HÁZI ÁHÍTATOK

2023. ÁPRILIS

- 1**
SZOMBAT•
HUGÓ
- Kol 1,1–8**
- Az Úristentől jövő kegyelem és békesség (2) a hívő testvéreinkhez való viszonyulásunkban is megtapasztalható. Apostoli mintára járunk el, ha imádkozunk és hálát adunk értük (3), ha észrevesszük hitüket, Lélektől kapott szeretetüket és reménységüket (4–5.8), amelyeknek meg kell mutatkoznia az evangélium nyomán, ami „...**az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik...**” (6).
- 1Krón 1
- 2**
VIRÁGVASÁRNAP
BÖJT 6.
VASÁRNAPJA•
ÁRON
- Kol 1,9–14**
- Igazán bátorítóak Pál apostol szavai egy frissen alakult maroknyi közösség számára, akiket egy bálványoktól hemzsegő város szellemi befolyása szorongat. Pál felmutatja, hogy ami elkezdődött, az a dicsőséges jövő Krisztus uralma alatt. Ennek ragyogása nem említhető egy napon a környezet visszahúzó erejével, a próbák okozta nehézségekkel, sőt a próbák a gyümölcsstermés, a növekedés, az öröm új minőségét jelentik már ma. Imádkozzunk, hogy mi is az új életünket élhessük, ne a tegnapi.
- 1Krón 2
- Imádkozzunk**, hogy minél többekhez elérhessen a nagyhét üzenete.
- 3**
HÉTFŐ•
BUDA,
RICHARD
- Kol 1,15–20**
- Az ember Isten képmása, és bár ez a képmás összetört, Krisztusban lehetőséget kaptunk, hogy megcsodáljuk annak eredeti szépségét. „**Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény előtt**” (15). Egy jó kép a valóság sűrített mása. Krisztusban megcsodálhatjuk Isten teljes tervének nagyszerűségét a teremtéstől az új teremtésig, az igazság és kegyelem tökéletes egyensúlyát, uralmának mindent átfogó egyetemességét. Adja Isten, hogy a nagy kép egy fontos részletét ma is felfedezhessük!
- 1Krón 3
- 4**
KEDD•
IZIDOR
- Kol 1,21–23**
- „**Titeket is...**” (21). Az ünnepi emelkedettség után Pál megszólítja az olvasóit, minket, és az evangélium fénysugarával világítja meg helyzetünket. Feladatunk Krisztusban megpillantani a teremtő után a szabadítót is, és rácsodálkozni, hogy az Istennel való megbékélésben a lehetetlen vált lehetségessé a Messiás halála által. Féltve, de határozottan óv minket Pál, hogy álljunk meg egyenesen és szilárdan a hitben, hogy kincs maradjon a kincs. Erre a figyelmeltetésre nekünk is szükségünk van.
- 1Krón 4
- 5**
SZERDA•
VINCE
- Kol 1,24–29**
- „...**Krisztus közöttetek van...**” (27). Pál apostol személyesen vall arról a gazdagságról, amely teljességgel meghatározza az életét és a szolgálatát: Isten a pogányokat is Krisztus testvére tette, és jelen van a hívők élő közösségében. Ez az egyház nagy titka, misztériuma, ahogyan Pál fogalmaz. Az eljövendő dicsőség, amelynek a lényege az örök és boldog közösség Istennel, már most kezdetét vette a Krisztussal és egymással megélt közösségben. Isten lelke végezze el, hogy ne tudjuk magunkban tartani ezt a titkot!
- 1Krón 5,1–22

- 6
NAGY-
CSÜTÖRTÖK•
VILMOS,
BÍBORKA,
RÚBEN
- Kol 2,1–7
- A hadviselésben létezik a magaslati előny fogalma. Ez azt jelenti, hogy egy sereg a csatatéren az elérhető legmagasabb pontot megszállja, és ott alakítja ki a lőállásait. Ilyen előnyös helyzetet jelent szellemi értelemben az evangélium képviselője a világban. A kishitűség időnként utoléri a keresztyén embert, vajon szellemi értelemben álljuk-e a versenyt a világgal? Ha Pál apostol útját választjuk, fel kell, hogy bátorodjon a szívünk: „**Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve**” (3).
- 1Krón 5,23–41
- 7
NAGY-
PÉNTEK•
HERMAN
- Kol 2,8–15
- „**Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet...**” (14). Nagypéntek arra hív minket, hogy egészen személyes viszonyt alakítsunk ki Krisztus bűnért bemutatott áldozatával. A megfizethetetlen adósság terhe ma is átélhető kép, akárcsak a tiszta lapé, amikor a múlt hibái, kitörölhetetlenek hitt szégyene nem terhel tovább. A lelkünkben mindannyian érezzük a törvényszegés átkos súlyát. A kereszten pedig láthatjuk az egyetlen, aki ezt el tudta hordozni mindannyiunk helyett. Legyen áldott örökké!
- 1Krón 6
- 8
NAGY-
SZOMBAT•
DÉNES
- Kol 2,16–23
- Krisztus sírban nyugvásában nemcsak azt szemléljük, hogy Isten megváltó műve nyugvópontra jutott, hanem azt is, hogy egy régi korszak véget ért. Az a korszak, amely a világ létét alapvetően meghatározó elemek – többek között a törvény és a halál – kétségbevonhatatlan uralma alatt volt. Szombatról vasárnapra virradóan ez utóbbi uralma is időlegessé és viszonylagossá válik. Ma még a fájdalom valóságát éljük, de tudjuk, hogy közeleg vasárnap.
- 1Krón 7
- 9
HÚSVÉT-
VASÁRNAP•
ERHARD,
DUSÁN
- Kol 3,1–4
- „**...feltámadtatok Krisztussal...**” (1). Mi, keresztyének húsvétkor nem egyszerűen Jézus feltámadását ünnepeljük, hanem a saját feltámadásunkat is. Mert aki elhiszi, hogy Isten Jézusért új élettel ajándékozza meg, amely soha el nem múló örök élet, azt Isten csakugyan új élettel ajándékozta meg. Ennek az új életnek a földi halál sem vet véget. Feltámadtatok Krisztussal! Mennyei életetek van. Ennek örüljétek, erről gondolkodjatok és ezzel törődjétek!
- 1Krón 8
- Imádkozzunk** gyülekezeteinkért, hogy valóságosan megtapasztalható legyen bennük, hogy egy szeretetközösség, Jézus családja vagyunk.
- 10
HÚSVÉT-
HÉTFŐ•
ZSOLT
- Kol 3,5–11
- Ha hisszük, hogy Jézus feltámadásával mi is örök életet kapunk, akkor új identitást nyerünk. Másodlagossá válik a nemzetiség és a származás, lényegtelenné a státusz. Viszont mindennél fontosabbá a Krisztushoz tartozás. S ezzel az új identitással új szokások járnak. Megváltozik a viselkedés. A régi cselekedetek kikopnak, Krisztus akaratának teljesítése pedig szokásunkká válik. Mindeközben a gyakorlatból ismerjük meg egyre jobban Urunkat.
- 1Krón 9
- 11
KEDD•
LEÓ,
SZANISZLÓ
- Kol 3,12–17
- Mi, hívők, akik feltámadtunk Jézussal, egymásnak testvéreivé lettünk. Örökké együtt leszünk a mennyországban. De ahhoz, hogy ez az örök együttlét boldog együttlét lehessen, meg kell tanulnunk ezt-azt. Erre biztat minket mai igénk. „**Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak...**” (13). E két dolgot sokat kell gyakorolnunk itt, a földön, de ez csak akkor fog menni, ha felöltjük magunkra a szeretetet, amely által Krisztus békessége uralkodhat a szívünkben.
- 1Krón 10

- 12 SZERDA•
GYULA Kol 3,18–4,1
- Mennyire más az a családi rend és életrend, amire Jézus hív, mint amit a körülöttünk lévő világ harsog. A világ bölcsei hallani sem akarnak arról a keretrendszeréről, amelyet Isten ad. Méghogy engedelmisség! Méltányos szeretet, amelyben bízni lehet? A világ nem hiszi ezeket, és irtózik is tőlük. Lehet, hogy a világban nincs is ez, de a Jézussal való új életben van. Mi ebben az újban élünk, és ott egy magasabb minőség jön létre.
- 1Krón 11,1–9
- 13 CSÜTÖRTÖK•
IDA Kol 4,2–6
- A Jézusban nyert új életünk csak Jézus által fenntartható, Jézussal együtt lehetséges. Szoros kapcsolatban legyetek vele. Imádkozzatok és adjatok hálát (2), mert ezzel kötődhettek Jézushoz. Az új életnek feladata is van. Isten igéjét kell hirdetnünk, ezáltal az embereket a feltámadotthoz elvezetni. Az alkalmakat az ige továbbadására jól használjátok fel. Ne kioktatóan, hanem kedvesen hirdessétek az igét. Ne szalasszátok el továbbadását a családban, de az ismerősökkel történő beszélgetésekben sem.
- 1Krón 11,10–47
- 14 PÉNTEK•
TIBOR Kol 4,7–18
- A keresztyénség egy nagy család, Isten családja. Látjuk a mai igében, hogy Pál apostolnak rengeteg testvére van Krisztusban szerte a világon. Nekünk is rengeteg testvérünk van, minden keresztyén az. Pál jól ismeri keresztyén testvéreit. Szereti és köszönti őket, tud az életükről, van mondanivalója számukra, és várja a velük való találkozást. Te mennyire ismered jól akár csak a helyi gyülekezeted tagjait? Törekedjünk mi is megismerni és megszeretni keresztyén testvéreinket!
- 1Krón 12,1–23
- 15 SZOMBAT•
ANASZTÁZIA,
TAS Mk 1,1–8
- „**Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete**” (1). Minden benne van ebben az egy mondatban, Márk könyvének az elején. Nem akárkiről szól ez a könyv, hanem Isten Fiáról. Nem akárki szólal meg benne, hanem Isten. Nem akármit mond neked a Fiúisten e könyvben, hanem evangéliumot, azaz jó hírt, amely nagy öröme ad okot. Ehhez méltó kíváncsisággal olvasd e könyvet napról-napra!
- 1Krón 12,24–41
- 16 VASÁRNAP•
CSONGOR,
JOAKIM Mk 1,9–11
- „**...megkeresztelte őt János a Jordánban. És amikor jött ki a vízből, látta, hogy megnyílik a menny, és leszáll rá a Lélek...**” (9–10). Az egyiptomi szabaduláskor Isten a Vörös-tengert nyitotta meg népe előtt. Jézus megkeresztelésekor a menny nyílt meg, és leszállt a Fiúra a Lélek. Az Atya a nagy kő elhengeríttetésével nyitotta meg a húsvéti sír száját. Micsoda megnyílasok ezek! A hit embere érzékeli a megnyílt egeket. Tudja azt is, hogy a menny nem gazdátlan, mert a megnyílt egekből gyönyörködő figyelem, hallható kijelentés és leszálló Lélek árad. Mindezek azóta is egyedül a szeretett Fiúért adatnak a számunkra.
- 1Krón 13
- Imádkozzunk**, hogy legyen egyetértés, békesség gyülekezetünkben és egyházunk tágabb közösségében.
- 17 HÉTFŐ•
RUDOLF,
KLÁRA Mk 1,12–15
- „**Negyven napig volt a pusztában, miközben kísértette a Sátán**” (13). Jézus pusztai elcsendesedésében negyven napon át viaskodik messiási feladatával. Intenzív napok voltak ezek, testestől-lelkestől az ügyre koncentrálnak, magaslatokon és mélységekben, végtelenség és végesség ütközéspontjában. Életünk pusztájában nem egyszer kell csatáznunk istenközelben és pokoli kietlenben. Csak a Szentlélek erőterében van esélyünk összhangban maradni Urunkkal.
- 1Krón 14

- 18
KEDD•
ANDREA,
ILMA
- Mk 1,16–20
- „Kövessetek engem... Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt” (17–18). Nem lehetett nemet mondani Isten mentő szeretetének a szolgálatára való elhívásra. Minket is elkötelezett arra a mi Urunk, hogy szeretetével szeressünk és másokat is megnyerjünk Isten dicsőségének szolgálatára. Tanítvánnyá lenni nem feltétlenül jelent foglalkozásváltást, de hogy lelkületváltásra szükségünk van, az biztos. Krisztusi indulattal kell végezni hivatásunkat.
- 1Krón 15,1–15
- 19
SZERDA•
EMMA
- Mk 1,21–28
- „Álmétkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van...” (22). A kapernaumi zsinagóga fókuszában Jézus tanít, de nem akárhogyan. Hallgatói álmétkodtak a szó hatalmán, mert nagy felismerések, mély összefüggések tárultak fel előttük. Távlatok nyíltak meg számukra. Istentiszteletünk akkor lesz életfordító idővé, ha az ige hatalma megragad bennünket.
- 1Krón 15,16–29
- 20
CSÜTÖRTÖK•
TIVADAR,
ODETT
- Mk 1,29–31
- „Simon anyósa lázasan feküdt, és azonnal szóltak felőle Jézusnak” (30). A családlátogató Jézus hidat épít Isten háza és a családi otthon között, mert lelki-testi nyomorúságaink terhe őáltala gyógyulhat. A bizalom szavával hozzá fordulhatunk, szót emelve azokért, akik iránt aggódunk, akiket hordozunk és ápolunk, de meggyógyítani nem tudunk. Jó tudni, hogy nekünk talpraállító Urunk van.
- 1Krón 16,1–7
- 21
PÉNTEK•
KONRÁD
- Mk 1,32–39
- „...félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. ...hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket” (35.39). Isten Fia példát ad nekünk, hogy miként lehet elvégezni az Atya által ránk bízott feladatokat. Az Atya imádságaink által árasztja erejét az életünkbe. A kegyesség életfájának gyökerei nem lefelé, hanem felfelé kapaszkodnak. Jézus reggeli csendességének tartalma titok, de a mennyei erők áldásai érezhetők igehirdetéseim és csodáin. A mennyei erők ma is képesek az ártókat elűzni.
- 1Krón 16,8–43
- 22
SZOMBAT•
CSILLA,
NOÉMI,
NOA
- Mk 1,40–45
- „Akarom, tisztulj meg!” (41). Amikor Jézus azt mondja: „Akarom...”, az a kegyelem, amelyben együtt van hatalma és szeretete. A hatalom szeretet nélkül ítéletes, a szeretet hatalom nélkül pusztá szándék. Az üdvidő Ura egyesíti a kettőt, és teljes gyógyulást akar. Helyreállítja Isten képmását, melyben a Lélek templomát adó test egészségéhez hozzátartozik a tisztaság és a szentség.
- 1Krón 17,1–15
- 23
VASÁRNAP•
BÉLA
- Mk 2,1–12
- Olvashatjuk, Jézus hogyan „káromolta” Istent (7). A számonkérők Isten legképzettebb képviselői ekkor. Nehéz örökségünk, amikor összekeverjük Isten akaratát a saját valóságérzékelésünkkel. Az egyház történetében gyakran mosódik össze az isteni igazság a szubjektív valóságokkal. Jézus kérdése (9) csendes óvatosságra int bennünket.
- 1Krón 17,16–27

Imádkozzunk egyházunk belmissziójáért, hogy vonzóvá váljék az evangélium.

- 24
HÉTFŐ•
GYÖRGY,
DEBÓRA
- Mk 2,13–17
- Az egyház hitének drámai krízise, amikor összerosódik a bűn és az erkölcstelenség. Jézus közösséget vállal az őt követő erkölcstelennel, de távolságtartó az erkölcsösökkel. A ránk nézve legveszélyesebb bűnök ugyanis soha nem az erkölcstelen és vallástalan, hanem az erkölcsös és vallásos bűnök (17).
- 1Krón 18
- 25
KEDD•
MÁRK,
MÁRKÓ,
MÁRKUS
- Mk 2,18–22
- A hit és a kultúra belső feszültségének feloldása mindig nagy kihívás. Minden kultúra a maga kultuszából (vallásából) nő ki, de a hit mindig csak a kultúrába ágyazottan hirdethető. Azonban minden kultúra emberöltőnként megváltozik. Nagy kísértés, amikor a hitünk kultúrává válik (21).
- 1Krón 19
- 26
SZERDA•
ERVIN
- Mk 2,23–28
- Amikor elveszítjük az ünnepet (27), akkor mindent elveszítünk. Az ünnep (üdvnap) az üdvösség minősített pillanata. Az ünnep ott bontakozik ki, ahol a menny és a föld összeér, és az ember képes erőt meríteni Isten valóságából. Olyan útjelző, amelyre visszaillesztve tarthatjuk az irányt (Jer 31,21). Másképp céltévesztetté válunk.
- 1Krón 20
- 27
CSÜTÖRTÖK•
ZITA,
MARIANN
- Mk 3,1–6
- Szeretjük az elvilágiasodást úgy látni, mint a világ egyháztól való elfordulását. Pedig csak az egyház tud elvilágiasodni. A Heródes-pártiak érdeke (6a), a törvény lelki értéke (4) és Isten felkentjeinek pávatánca (6b) sajátos profétai tudattá formálódik (2). A világ fiai ma is Isten fiainak megjelenését várják...
- 1Krón 21,1–13
- 28
PÉNTEK•
VALÉRIA,
NIMRÓD
- Mk 3,7–12
- Különös az egyház gyakorlatának árnyékában meglátni, hogy Jézus nem értékeli alul a szükségleteket. A sajátját sem (9). A szükségletek elnyomása nem jelent krisztusi küldetést. Legfeljebb elfojtást. Az elfojtás pedig minden esetben bénítja a lelket és torzítja a küldetésünket.
- 1Krón 21,14–22,1
- 29
SZOMBAT•
PÉTER
- Mk 3,13–21
- Évezredes kísértés, hogy a hatalom érdekében viszonylagossá tegyük az értékeinket. Különösen a pénz és a hatalom formáló ereje ilyen. Jézus közelében a hatalom célja egészen más lesz: az ördög (diabolosz – szétdobáló) munkáinak lerontása (15). Vajon az ige közelében (14) lesz-e világosságunk arra, hogy különbséget tegyünk e két hatalom között?
- 1Krón 22,2–19
- 30
VASÁRNAP•
KATALIN,
KITTI,
KATA
- Mk 3,22–30
- „Ha egy ország meghasonlik önmagával, nem maradhat fenn az az ország...” (24). Jézus itt világosan megcáfolja az ellene felhozott vádat. Ő nem az ördögök fejedelmével üzi ki az ördögöket (22). Jézus Isten Szentleke erejével tisztítja meg az embert, ezért megbocsáthatatlan, ha valaki az ő munkásságát káromolja (29–30). Jézus erősebb a Sátánál, és kiszabadított bennünket hatalmából.
- 1Krón 23

Imádkozzunk azért, hogy gyülekezeteinkben a Jézusról szóló igehirdetés hozzon szabadulást megkötöttségünkől, és teremjen életünkben „gyümölcsöket”.

AZ IGE MELLETT

A 60. Zsinaton elhangzott áhítat.

Apostoli köszöntés: Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen!

Énekeljük a 25. zsoltár első versét.

Fohász: Áhítatunk megáldása és megszentelése jöjjön az Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy igaz örök Istentől! Ámen!

Textus: Kedves Testvéreim! Hallgassuk meg Istenünk Igéjét, amint írva található Lukács evangéliumának a 20. fejezetének 20-26 terjedő verseiben, a 20. vers kiemelésével:

“Ezután szemmel tartották őt, és kémeket küldtek utána. Azok igazaknak tették magukat, hogy Jézust egy kérdéssel törbe csalják, és átadhassák a hatóságnak és a helytartói hatalomnak. Ezek megkérdezték tőle: Mester, tudjuk, hogy helyesen szólsz és tanítasz, és nem vagy személyválogató, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját. Szabad-e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem? Ő azonban felismerte álnokságukat, és így szólt hozzájuk: Mutassatok nekem egy dénárt! Kinek a képe és felirata van rajta? Ők ezt felelték: A császáré. Ő pedig így válaszolt nekik: Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami Istené! Így tehát nem tudták törbe csalni a nép előtt, hanem elcsodálkoztak válaszában, és elhallgattak.”

Igehirdetés:

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Előrebocsátom, hogy rövid áhítattal készültem, viszont azt szeretném kérni a gyülekezettől, hogy erre a rövid időre valóban gyűljünk össze az Ige köré, Jézus Krisztus, a mi Urunk köré. Engedjük el erre az időre a Zsinattal kapcsolatos izgalmainkat, feszültségeket, begyakorolt mondanivalónkat. Figyeljünk így közösen Urunkra, az Ige fényében!

Amint az Igéből hallottuk, kémkednek Jézusnál. Igaznak tettetik magukat, de mindvégig csak ártani akarnak. Urunk felismerte szándékukat, belelátott a támadói gondolataiba. Belegondoltam, hogy aki püspök közöttünk,

vagy akár más vezetői tisztet vállalt, az sajnos volt már ehhez hasonló helyzetben. Bizonyára ismerős ezeknek az embereknek a hízelgő, de ártó szándékú megközelítése. Aki esetleg ilyen tisztségek vállalására készül, átélheti az ilyen helyzetektől való félelem bátortalanító jellegét. Tekintsünk azért Urunkra, és vizsgáljuk meg, hogy vajon Ő hogyan kezelte a helyzetet. Jézus közel engedi magához a gonosz szándékú kémeket, és tanítja őket. Istenünk tiszteletére és szolgálatára hívja őket. Jézus Krisztus mennyei bölcsességének a hallatára, ezek elcsodálkoztak és elhallgattak. Gyönyörködhetünk és csodálhatjuk Urunk reakcióját a helyzetre, de tudjuk, hogy benne mennyei erők voltak. Képesek lennénk mi is ilyen mennyei bölcsességre?

Önmagunktól semmiképpen, de halljuk meg Urunk bátorítását, amely a tanítványokhoz szólt és most hozzánk is szólni kíván:

“Óvakodjatok az emberektől, mert átadnak a törvényszékeknek, és megkorbácsolnak zsinagógáikban, sőt helytartók és királyok elé hurcolnak énmiattam, tanúbizonyságul nekik és a népeknek. Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogyan szóljatok, vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok.” (Mt 10, 17-20)

Azt ígéri Urunk, hogy az igazi szükség idején nem emberi módon fognak megszólalni az Ő hű tanítványai, hanem általunk is szólni fog ez a mennyei bölcsesség! Kövessük ezért bátran Jézus példáját!

Mivel a Zsinat alatt eleget fogunk egymásra tekinteni, és egymás munkáját vizsgálni, azért most arra kérlek titeket, hogy tekintsünk önmagunkba. Vajon istentiszteleti szándékkal vagyunk-e jelen? Isten és felebarátunk szolgálatára vagyunk jelen itt és az Egyházban? Jézus erre a szolgálatra hívja az Ő testvéreit, az Isten gyermekeit. Erre a szolgálatra mutat nekünk példát az életével és igehirdetésével is.

A kémek, az álarcot viselők, a gonosz szándékúak Urunk, Jézus Krisztus ellenségei a

felolvasott textusban. Amint hallottuk, Jézus őket is Isten tiszteletére és szolgálatára hívja. A kémelek, pedig elcsodálóztak és elhallgattak. Tanuljunk az ő példájukból is.

Üljünk most Zsinatot Isten szolgáláiként, Istenünk dicsőségére!

Ámen!

Imádkozzunk a zsoltáros szavaival:

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!

Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete!

Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete!

Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete.

Bölcsen alkotta meg az eget, mert örökké tart szeretete.

A földet a víz fölé terítette, mert örökké tart szeretete.

Megalkotta a nagy égitesteket, mert örökké tart szeretete,

a napot, hogy uralkodjék nappal, mert örökké tart szeretete,

a holdat és a csillagokat, hogy uralkodjanak éjjel, mert örökké tart szeretete. (Zsolt 136, 1-9)

Mikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók.

Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek:

Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr!

Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért

örvendezünk.

Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!

Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni.

Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza. (Zsolt 126) Amen

Mondjuk el közösen az Urunktól tanult imádságot: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kérjük Istenünk áldását:

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal! Ámen!

Végezetül énekeljük a 42. zsoltár 1. versét

*Kovács Csaba,
segédlelkész*

RÁDIÓS ISTENTISZTELET

Értesítjük testvéreinket, hogy református istentiszteletünket 2023. április 16-án közvetíti az Újvidéki Rádió. Vallási műsorunk ultrarövid hullámon, vasárnap reggel 8:05 -kor a **90,5/92,5 MHz**-en hallható.

A Szerbiai Református Keresztyén Egyház honlapja: **www.reformatusok.rs**

GYÜLEKEZETEINK ÉLETÉBŐL

MARADÉK

60. Zsinat

*Csányi Erzsébet
lelkipásztor
zsinati jegyző*

Többéves kihagyás után 2023. március 3-án Maradékon tartotta meg a Szerbiai Református Keresztyén Egyház a 60. Zsinatát.

Zsinatunkat áhítattal kezdtük, amely alkalmon Istenünk ígéjének üzenetét Kovács Csaba maradéki segédlelkész (mint a közöttünk szolgáló legfiatalabb lelkész) hirdette számunkra, az aznapra kijelölt igeszakasz (Lukács 20,20-26) alapján.

A Zsinati tanácskozáson a Kárpát-medencei magyar református testvéregyházak képviselőiben részt vett dr. Rákos Lóránt, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház egyetemes lelkészi főjegyzője is.

A 60. Zsinat 1. napirendi pontja alatt határozatot hozott arról, hogy Marton Károly, mint rangidős lelkipásztor vezesse a Zsinatot, valamint megbízták Csányi Erzsébet lelkipásztort – eddigi zsinati jegyzőnőt, a Zsinati jegyzőkönyv vezetésével. Erre azért volt szükség, mivel minden Zsinati Tanács tag mandátuma lejárt 2022. december 31-én. Ezt követően a Zsinat megszavazta a lejárt mandátumú Zsinati Tanács tagok mandátumának meghosszabbítását, hogy mint ügyvezetők eljárhassanak Országos Egyházunk ügyeinek intézéseiben a választás lefolyásáig – a következő Zsinatig, mely 2023. május 31-én lesz Bácsfeketehegyen.

A 3. napirendi pontja alatt kiírta Országos Egyházunk Zsinati Tanácsa tisztségviselőinek teljes tisztújítására a választást.

A Zsinat megválasztotta a Választási Bizottság tagjait.

A Választási Bizottság elnökének Marton Károly lelkipásztort választottuk meg 23 igen és 1 tartózkodó szavazattal. A Választási Bizottság további tagjai: Szilágyi Dénes István lelkipásztor, Kovács Csaba segédlelkész, Molnár Urbán Éva, Detelin József és Máté Lajos.

Ezután meghatároztuk a választási folyamatok megjelölésével kapcsolatban az időpontokat.

Tisztségviselők jelölése 2023. március 25-ig.

A Választási bizottság március 31-én tartsa első gyűlését Ittában és vegye számba a beérkezett jelöléseket.

A Választási Bizottság kipostázza ezután a szavazólapokat a rövid életrajzi leírással együtt, melyeket április 24-ig kell postára adni. A Választási Bizottság április 28-án ejti meg a szavazat-számlálást. A választás eredményéről a Választási Bizottság jegyzőkönyvet készít, amit kiküld a gyülekezeteknek. A választással kapcsolatban a fellebbezési határidő: május 15.

2023. május 22-én a Zsinati Tanács tárgyalja a benyújtott fellebbezéseket.

2023. május 31-én a választással kapcsolatban üljön össze a Zsinat, mivel az a legfelsőbb döntéshozó szerv és hivatalosan akkor kezdi majd meg munkáját az újonnan megválasztott Zsinati Tanács. A 61. Zsinat helyszíne Bácsfeketehegyen lesz, a Központi Otthon.

BÁCSFEKETEHEGY*Halász Dániel
lekipásztor***Lelkésztalálkozó**

A 2023.03.03-án Maradékon megtartott Zsinaton megbeszéltük, hogy 2023.03.09-én, csütörtökön mi, lelkészek találkozunk egymással Bácsfeketehegyen. A Zsinat előtt találkoztunk Pacséron, Maradékon, Nagybecskereken és Magyarittabén is, ahol a szolgálat nehézségeiről és örömeiről is beszélgettünk.

A lelkésztalálkozót áhítattal kezdtük, melyet Orosz Attila esperes úr tartott. Ez a találkozó kicsit

másmilyen volt, hiszen a Zsinat után történt, mely kiírta az Országos Egyház tisztségeire a választásokat. Ezért átbeszéltük a Zsinaton elhangzottakat. Beszéltünk a lelkészi diplomák honosításáról és a választásokról is, hogy minél békésebben és zökkenőmentesebben folyjon le. Kérjük Istent, hogy az Ő akarata valósuljon meg és olyan tisztségviselőket válasszon Országos Egyházunk, akik az Ő útmutatását követve cselekszenek mindenben.

SZABADKA

AKI HISZ, SZILÁRDAN ÁLL A LÁBÁN...

Ribár Gyula
szabadkai presbiter

“A JÓL FORGOLÓDÓ PRESBITEREK KETTŐS TISZTESSÉGRE MÉLTATTASSANAK, FŐKÉPPEN AKIK A BESZÉDBEN ÉS TANÍTÁSBAN FÁRADOZNAK”.

(Pál I. lev. Timótheushoz 5,17.)

Szabadkai gyülekezetünkben, Ágyas Árpád testvérünk, immár apostoli éveiben, több mint nyolcvan évesen, több mandátumon keresztül, presbiteri funkciót tölt be.

A múlt században, pontosabban, 1960-ban költözött Szabadkára. Bácskossuthfalváról jött, és mindjárt bekapcsolódott, tagja lett az egyházunknak, mint erős, református hittel rendelkező ember. Egyházunk iránti szeretete azóta sem szűnt meg. Ma is azon fáradozik, hogy templomunkban, Isten házában kristálytisztán elhangozzanak az Istenhez szárnyaló imák, és az építő szent igék. Büszkén újságolta, hogy ma már három generáció Ágyas vezetéknévvel viselő család látogatja egyházunkat, nagypapa, fia és az unokák.

Aki hisz, szilárdan áll a lábán, megfogódzott Istenben, hasonlóképpen mint a fák a szikla peremén. A magas hegyekben való barangolás közben, az emberek általában megcsodálják a kopár sziklákon, mély szakadék peremén ég felé nyúló magányos fákat. Mint emlékművek állnak ezeken a helyeken, egyedül, legyőzhetetlen életerővel a zord vadon szélén. Pedig kevés termőföld és talajvíz áll rendelkezésükre, gyökereik mégis belekapaszkodnak a meztelen sziklába, és befurakodnak a keskeny résekbe. Minden esőcseppet megragadnak, és minden harmatot hasznosítanak. Életüket gyakran vihar fedi, és ilyenkor még erősebben megkapaszkodnak. Nem tudnak és nem is akarnak eltávolodni, egyedüli segítségük ŐTŐLE van. Ezek a fák helyüket nem önmaguk választották ki. Egyszer, mint apró magvak, odakerültek a perem szélére, és ott alapozódott meg életük. Döntő Isten gyermekei részére, hogy nehéz időkben is, mikor gondok, bajok veszik körül őket, bizodalomuk szilárd maradjon Istenben. Ekkor Isten is megerősíti őket, így lesz életük ŐT dicsőítő, és jó bizonyosság embertársaik felé. Röviden talán így jellemezhető

Árpád testvérünk életútja.

Személyesen is tudom, hogy sokat támogatta a vegyes kórus fellépését, szereplését éveken keresztül. Ő jól tudja azt, hogy a gyülekezeti énekléssel a reformáció ajándékozta meg az emberiséget. Századokon keresztül, ősidők óta, énekesek zsoltárokat énekeltek, zenészek fújták a trombitákat, kürtöket és fuvolákat, ütötték az üstdobot és cintányéroztak, hárfát és lantot pengettek. Dícsérték az Urat kürtben, ékes éneklésekben, hegedűkben, lantokban, hangos citerákban, sípokban, orgonákban és más muzsikákban.

Árpád testvérünk jól tudja, hogy egyházi énekeink szenvedőknek vigasztalás, örvendezőknek áldás, erőtleneknek erő, bűnbánóknak bocsánat, és az elhagyottaknak a gyógyító szeretet forrása. Ma hatvan éves boldog házasságban él feleségével. A továbbiakban Isten áldását kérjük presbiteri tevékenységére és életére.

A CSALÁDLÁTOGATÁS

Ribár Gyula
szabadkai presbiter

“Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek hozzá, és velem vacsorálok és ő énvelem.” (Jn. Jel. 3,20)

A Szabadkai gyülekezet lelkipásztora, nt. Harangozó László egyik Istentől kapott feladatát végezvén, folytonosan gyakorolja a családlátogatási tevékenységet. Házhoz, családokhoz elviszi, beviszi, hirdeti az evangéliumot, megszólaltatja a fenséges ígéket, bátorít, vigasztal. Szeretetet hoz, amely türelmes, jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem fuvalkodik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazságnak, mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel és soha el nem fagy.

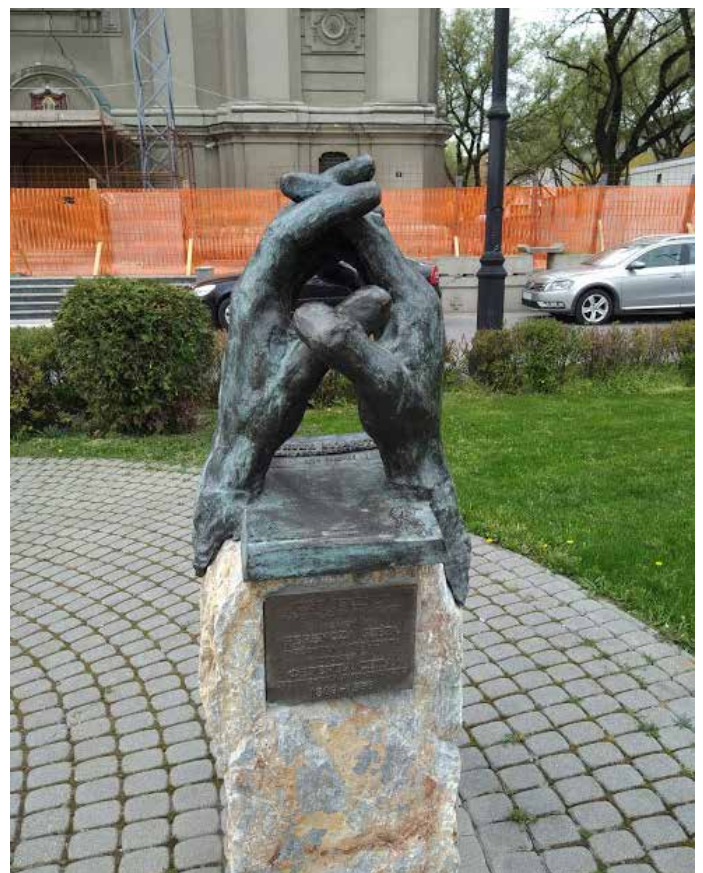
Istennek kedves, jó és bölcs akarata az volt, hogy ebben az esztendőben, március 8-án a Ribár családot látogassa meg kedves feleségével. Megköszönnénk Neki a megtiszteltetést. Közösen imádkoztunk és itt szeretném elmondani azt, hogy nemrég olvastam egy könyvet, melynek szerzője norvég református tanár O. Hallesby (1879-1961). Könyvében az imádság lényegéről, az imádkozás nehézségéről, harcairól, az imádkozással való visszaélésről, módjáról és titkáról ír. Ezáltal olvasóit az Istennel való érintkezés teljes, új megértéséhez vezeti el, őszintén és nagyon finoman ír a keresztyén hitnek e legbensőbb titkáról.

Az imádkozás egy bizonyos szívbeli magatartás Istennel szemben, amelyet Ő a mennyben azonnal, mint kiáltást hall meg. Hogy ez szavakká alakul e vagy nem, ez Isten előtt nem jelent semmit, nekünk azonban igen. *“Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni.”* (Zsidók 11,6) Hit nélkül nincs imádság, bármilyen nagy is a tehetetlenség. Csak a hittel egyesült tehetetlenségből fakad imádság. Hit nélküli tehetetlenségünk csak hiábavaló kiáltás az éjszakába. Hittel kell imádkoznunk, ha azt akarjuk, hogy azokat Isten meghallgassa. *“És mindazt, amit imádságban kértek, meg is kapjátok, ha hisztek.”* (Mt.21,22-23) Itt világosan láthatjuk,

hogy a valódi imádság a tehetetlenségből és hitből fakadó gyümölcs. A tehetetlenségből abban a pillanatban imádság válik, amikor Jézushoz megy, és őszintén, teljes bizalommal beszélsz Vele nyomorúságról. EZ A HIT!

Krisztus végső erejét és utolsó pillanatait ellenségeiért való imádkozásban töltötte el: *“Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.”* (Luk. 23,34)

A keresztyén tanítások szerint így van megírva: Figyelmetességgel imádkozz, mélységes alázatossággal imádkozz, buzgósággal imádkozz, tiszta szívből imádkozz, állhatatossággal imádkozz, a Jézus Krisztusban való hitből imádkozz, végezetül imádkozz, hogy imádkozhass!

MARADÉK

Maradékiak MagyarittabénKovács Hargita
óvónő

Március 15-én, minden magyar ünnepén, a maradéki gyülekezet néhány tagja Magyarittabén vendégeskedett. Az ünnepi istentisztelet elején Marton Károly, a gyülekezet lelkipásztora köszöntötte a vendégeket és egybegyűlteket, majd Kovács Csaba maradéki segédlelkész hirdette az ígét Józsué 1, 7-9 alapján, kihangsúlyozva azt, hogy keresztyénekként igen bátraknak és erőseknek kell lennünk, harcolva az igazságért és a gonosz ellen.

Ugyanakkor a “törvénykönyv” olvasását nem szabad abbahagynunk, mert a Bibliából tudjuk meg Isten akaratát és ha elszállnánk az emberi bátorságunktól, az ige horgonyként Istenhez köt minket. Az istentiszteleten szavaltatok is elhangzottak, mellyel az ittabei hittanórás fiatalok és a bácsfeketehegyi Kormos Irén ajándékozott meg minket. Ezután a Kossuth Lajos szobor, mely a magyarittabai templom előtt áll, koszorúzása következett a vajdasági magyar politikum szervezésében.

A szeles kinti ünnepség után a gyülekezeti teremben melegedtünk meg, jókedélyű beszélgetés mellett, mely után a finom ebéd következett. Szép emlékekkel tértünk haza Magyarittabéről, megerősödve abban, hogy nemzeti őseink bátorsága példa előttünk, hogy a keresztyén életünkben mi is bátrak és erősek legyünk. A maradéki gyülekezet szeretettel köszöni a szívélyes vendégfogadást!

MAGYARITTABÉ

Március 15-énPál Károly,
presbiter

Március 15-én, Magyarittabén jártam, hogy újra találkozam a helybeliekkel, és a megemlékezésre érkező vendégekkel. A Marton lelkész házaspár kérésére ez alkalommal is velem tartott Kormos Irén bácsfeketehegyi versmondó, hogy a magyarittabai református templomban a költészet nyelvén köszöntse az ünneplőket. Ez a köszöntés ezúttal elsősorban Marton Károlynak és Ilonának szólt, akik negyvenkét év hűséges lelkészi szolgálat után

hamarosan nyugdíjasként fogják torontálvásárhelyi új otthonukból követni utódjuk Kovács Csaba, és felesége Hargita helytállását a magyarittabai református közösségben.

Ezúton is szeretnék újra köszönetet mondani Marton Károlynak és Ilonának, valamint sikeres, eredményekben gazdag munkát kívánni a helyükbe lépő Kovács Csabának és családjának.

ÚJVIDÉK

Küldetésük szolgálatában

Országos Egyházunk is alapító tagja a 30 éves Ökumenikus Segélyszervezetnek

Írta és fényképezte:
Stanyó Tóth Gizella
újságíró

„Felebarátink mellett, felebarátinkkal, felebarátinkért” – mottóval jelentette be Újvidéken, a székházukban az egész évi programfolyamát a 30 éves Ökumenikus Segélyszervezet (ÖSSZ). Fontos küldetést tölt be napjainkban is, főként krízishelyzetekben, a társadalom átalakulásában a keresztyén/keresztény humanitárius szervezet, nemcsak székvárosunkban, hanem Vajdaságban, egész Szerbiában, valamint a balkáni régió egyes térségeiben. A Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat (újabb nevén Ökumenikus Segélyszervezet) kezdeményezésére, harminc évvel ezelőtt számos megbeszélésre került sor az Egyházak Világtanácsának, valamint a vajdasági egyházi méltóságok képviselői között. Az egyeztetéseket követően 1993. február 19-én jött létre az Ökumenikus Szeretetszolgálat (1998-tól Ökumenikus Segélyszervezet), több alapító egyház, köztük Országos Egyházunk támogatásával.

Jelképes a jelentősége annak, hogy a Társadalmi Igazság Világnapján (február 20-án) kezdődött meg az ÖSSZ egész évi, születésnap rendezvénysorozata – hangzott el az ünnepélyes megnyitáshoz fűződő sajtótájékoztatón a székházukban, a Béres Károly alapítóigazgatóról elnevezett diakóniaházban, a Darányitelepen. Andrija Marčok, az ÖSSZ Közgyűlésének elnöke a megalakulás körülményeiről, szükségességéről szólva kiemelte, hogy az inséges időkben vallási, nemzeti megkülönböztetés nélkül igyekeztek segíteni (élelemmel, gyógyszerekkel, fűtőanyaggal, stb.) a veszélyeztetett, nehéz körülmények között élő lakosságnak Vajdaságban. Jórészt humanitárius tevékenységének köszönhetően

vált ismertté a nem kis kihívások közepette. Példaértékű az egyházközi diakóniai együttműködést szorgalmazó tevékenységük is. Az ÖSSZ alapítói változtak az évek folyamán. Napjainkban a Szerbiai Szlovák Evangélikus Á. H. Egyház, a Szerbiai Református Keresztyén Egyház, a Szent Miklós Görögkatolikus Szerbia-montenegrói Apostoli Exarchátus (egyházmegye) és a Szerbia-vajdasági Evangélikus Á. H. Keresztyén Egyház az alapítója. Számos küldetést teljesített az ÖSSZ a megalapításától napjainkig minden eddigi igazgatójának felelősségteljes viszonyulásával, hangsúlyozta Ana Brtka Valent igazgató. A jövőben is arra törekcszenek, hogy a szerteágazó, célcsoportokra irányuló, különböző programok mellett partner legyen a társadalmi átalakulásokban is. A jelenlegi krízises időszakban nem kis kihívást jelent a programok megvalósítása, mivel jórészt külföldi és hazai támogatással valósítják meg azokat.

Az ÖSSZ központi ünnepségét május 10-én tervezik megtartani, *Első 30 évünk* c. dokumentumfilm bemutatásával. A kapcsolódó fotókiállításuk egy hónapig lesz megtekinthető. Számos tematikus konferenciát is tartanak az év folyamán partnereik részvételével – fejezte be köszöntőjét Brtka Valent asszony.

Az Ökumenikus Szeretetszolgálat megalakulásának körülményeiről Lehel László levél interjújában számolt be, amelyet 2019-es Évkönyvünkben teljes egészében közöltünk, s ebből idéztünk idei Évkönyvünkben is.

Tijana Čeliković (balról), Ana Brtka Valent és Andrija Marčok

Az ünnepi torta megszegése

VILÁGIMANAP

Hitben, reménységben, szeretetben

Írta :

Stanyó Tóth Gizella
újságíró

„...hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről.” Pál apostol efezusiakhoz írt levelének (1, 15–19) verseire alapozott mottóval állították össze az idei Világimanap liturgiáját a keresztyén nőtestvérek Tajvanról. A világba szétküldött liturgiafüzetükkel, plakátjukkal, a hozzáfűzött magyarázatukkal hívnak minden békeszerető népet az ökumenikus imaórára. Mint tudjuk, az ökumenikus imaóra alap üzenete: „Informáltan imádkozni, imádságban cselekedni!” Ennek szellemében tartják meg szerte a világban minden évben, március első péntekjén az Ökumenikus Világimanapot. Eddigi ismereteink alapján, Vajdaságban, 1951-ben tartották meg az első világimanapi liturgiát. A Földünk minden kontinensét átfogó keresztyén mozgalmat az amerikai keresztyén nők kezdeményezték 1887-ben. Az imnap gyökerei a 19. századra nyúlnak vissza, amikor sokan könyögtek Észak-Amerikában az egységért és a század végén különböző felekezetek misszióimunkáért imádkozva, létrehozta egy közös imnapot. Észak-Amerikában, a Nők Ökumenikus Missziói Mogalma 1926-ban hívta fel először a világ keresztyéneinek a figyelmét a Világimanap szükségességére. Az első imnapot egy év múlva, 1927-ben tartották meg a világ valamennyi kontinensén. Kezdetben a Nők Világimanapjaként terjedt el a világban. Ezért általában napjainkban is nők állítják össze, és mutatják is be a liturgiát.

A keresztyén nők küldetése napjainkban még kifejezettebb a háborúk, a természeti katasztrófák sújtotta, erkölcsi értékeket vesztett világunkban. Ebben az esztendőben egy olyan ázsiai országból érkezett hozzánk a világimanapi felhívás, amelyben a lakosság mindössze 7 százaléka keresztyén. Tajvan mintegy 36 000 négyzetkilométernyi szigetország, amely a Csendes óceán nyugati régiójában, valamint a kelet- és délkelet-ázsiai szigetívek közepén található. A fő szigetből és számos tengeri szigetből áll, köztük a Penghu-szigeteket, Kinmen-szigeteket, a Matsu-szigeteket és több mint 100 más szigetet, és az aprócska szigetet: Skerry-t is. A fő sziget Japán és a Fülöp-szigetek között helyezkedik el.

Az idei imnapra választott levélidézet, azzal együtt, hogy a hitről, a reménységről, a szeretetről szól, bölcsességre is int a természeti csapások, kihívások tetézte, háborúk sújtotta világunkban, olvashatjuk a tajvani Világimanapi Bizottság bevezetőjében. A plakátról kiemelik:

„Hui-Wen HSAIO művésznő alkotásában rámutat arra, hogy a keresztyén hit hogyan hoz békét és ad új jövőképet hazájának. A festményen látható nők egy patak mellett ülnek, némán imádkoznak és felnéznek a sötétbe. Az előttük álló út bizonytalansága ellenére tudják, hogy az üdvösség Krisztusban már eljött és az övék. Két veszélyeztetett állatfaj is szerepel a képen: a mikádófácán és a fekete arcú kanalasgém.

Ezek mindegyike egyedülálló jelentőséggel bír az ott élők számára. A mikádófácán Tajvan hegyvidéki régióiban endemikus (csak ott él), és a nemzeti madarak egyikeként tartják számon. A fekete arcú kanalasgém évente több ezer kilométer utat tesz meg, hogy Tajvanon töltsse a telet. A madárnak ezt a különlegességét az itt élő emberek szimbolikusan magukra is vonatkoztatják: magabiztosak és a kitartóak a nehéz időkben. A zöld fű és a Phalaenopsis (Pillangó) orchideák kiemelkednek a sötét háttérrel szemben. Ők Tajvan büszkeségei. A sziget világszerte az 'Orchideák Királyságaként' ismert. Az elmúlt évtizedekben a tajvani orchideák exportja nőtt, és a pillangó orchideák gyakran szerepeltek nemzetközi versenyeken. Ez a gyönyörű sziget gazdag természeti erőforrásairól ismert. A zöld fű a tajvaniakat egyszerűnek, magabiztosnak, erősnek és Isten gondja alatt állónak ábrázolja.”

Tajvan lakosainak ma Kína árnyékában a függetlenségüket kell félteniük. Az ENSZ 1971 óta nem ismeri el Tajvant önálló országnak.

Újvidéken, mint tudjuk, az Ökumenikus Szeretetszolgálat (újabb nevén Ökumenikus Segélyszervezet, ÖSSZ) kezdeményezésére 1994-ben kezdtek el újból – minden évben másik templomban (a pravoszlávon kívül) – bemutatni a Világimanapot a keresztyén asszonyok. Az ökumenikus imaórát ezúttal is az újvidéki Keresztény/Keresztyén Nők Ökumenikus Fórumának szervezésében, az ÖSSZ támogatásával mutatták be a római katolikus, a református, a szlovák evangélikus, az evangélikus-methodista és a görög-katolikus egyház tagjai horvátul, szerbül, magyarul, szlovákul és ruszinul a Mária Neve Templomban. Újvidéki gyülekezetünkben Horváth Anikó és e sorok írója vett részt a világimanapi programban. A lélekfelemelő liturgia bemutatását követően együtt mondtuk el az Úr imáját – valamennyien anyanyelvünkön. Ezt követően a jelenlévő lelkipásztorok áldást mondtak. Országos Egyházunkat, újvidéki gyülekezetünket Halász Dániel maradéki, újvidéki megbízott lelkész képviselte. A Világimanap szeretetvendégséggel zárult.

Fényképezte: Stanyó Károly

PORTRÉ

“Hogy ne haljon el az énekszó!”

Kántorportré – háromszázhárom hónap szolgálatának távlatából

Írta és fényképezte:
Martinek Imre

A '75-ös generációnk beiskolázásának évében – akkoriban rendhagyóan! sajnos, nem jött össze a két magyar tannyelvű osztály Torontálvásárhelyen. Egy közös csapatban voltunk hát kénytelenek játszani tovább. Immáron a lehető legtarkább vehemenciájú gyerkőcök konglomerátuma volt az, lévén a körültekintő választékossággal formázott nagycsoportos korszakunkban azért még külön-külön óvónéni vigyázott ránk. Zsolt a “régiek” soraiból érkezett. A kék-pepitások közül, ahová jómagam is tartoztam.

Hej, rengeteg víz lefolyt azóta a Dunán! Megnőttünk, pályát, hivatást, társat választottunk magunknak, szétszéledtünk... Beszélgetőtársam viszont már elsőre idehaza maradt. Mintha csak személyes életvitelével és példamutatásával is igazolni kívánta volna azt az igazságot, melyet “csak úgy, melleleg...” neki is lelkére kötött valaki egykoron. Remélve, hogy az új, feltörekvő generációnk renitensebbjeinek is sikerül majd fellelnie mindazt – csak és kizárólag szülőföldünk- és falunk édes-mostoha rögeit tapodva!, mit gyakran oly reménytelenül keres(ett). Közben és távolban. A nagyvilágról nem is beszélve.

“Aki hisz, az nem menekül el!” (Ézs. 28, 16) Akiben meg eleve megvan a tenni akarás készsége, pláne azon közösség felé, melyből ő maga is sarjadt, arról egy napon akár írás is szület(he)tik. Esetünkben egy kőkemény, negyed évszázadnyi szolgálat apropóján. Tóth Zsolt debellácsi kántor ugyanis dátumra pontosan 1998. január elsején szólaltatta meg először (hivatalosan!) a Torontálvásárhelyi Református Egyházközség orgonáját. Odafönn a karzaton. Egy “ősregi”, egymanuális hangszert, mit még az Úr 1871-ik esztendejében készítettek anno Szegeden. Kovács János orgonaépítő mester műhelyében, s a 26-os sorszámot ítélve oda neki. A mihez tartás végett. No!

“Az egyháznak a Jézus a fundamentoma, a szent Igére épült lelki temploma.” – Eképpen invitál énekhang szolgálatra a gyülekezet által használt énekeskönyv 421. dicsérete, és ezt a dallamot játszotta kántor barátom is azon a délutánon. Kikelet havának tizenegyedik napján, midőn a dél-bánsági pusztákon át zabolátlanul nyargaló szelek közül már kora reggel óta a kossava vitte a prímet. Összhangba kerültek volna talán az elemek a zsigerekből fel-feltörő, nagyon is emberi érzelmekkel? Könnyen elképzelhető. Kántornak lenni, mondja, egy olyan szolgálat,

amelyben az éneket vezető személy még véletlenül sem énekszólista, hanem a gyülekezet énekhang elöljárója, bátorítója és vezetője. Mindenekelőtt istentisztelet idején, illetve azokon az alkalmakon, amelyeken méltán magasztaltatik és dicsőítetik a Mindenható Isten megtartó kegyelme.

S ha már rákérdeztem, választ is kaptam egykori osztálytársamtól: nem, még véletlenül sem akart ő kántor lenni! Csakhogy *megszólított*. Név szerint a szép emlékü Szent János tanár úr részéről, aki viszont – akkortájt egyházközségi gondnokként, se több, se kevesebb, mint az általa képviselt torontálvásárhelyi református gyülekezet (fel)kérését tolmácsolta! E történetben méltó helyet foglalnak el továbbá a gyülekezet akkori lekipásztorai Móricz Attila tiszteletes úr, és annak neje, Móriczné Bárti Anna tiszteletes asszony. Az ő határozott kiállásuk Zsoltnak csupán egyetlen egy opcionális lehetőséget hagyott jóvá: elfogadni, mi felkínáltatott! Nem volt apelláta! A technikai részletek, vagyis az énekhang és a hangszer szinkronizációjának “kidolgozásában” Barbu szül. Méhes Erzsébet, azóta nyugalmazott zenetanárnőnk volt segítségére. Mi több, a *tanító néni* néhány “apróságot” is megsúgott a mindenkor szilaj és akaratos, ámde rendkívül fogékony, de még annál is lelkiismeretesebb és finom hangolású növendékének. Így került végül minden képkocka a saját, őt megillető helyére.

Zsolt édesapja, Tóth Béla bácsi jómagam is hosszú éveken át, egészen az '87-ben bekövetkezett haláláig, megbecsült kántora volt a torontálvásárhelyi református gyülekezetnek. A távozásával keletkezett űrt semmi sem tudta betölteni. Az egykor híres, még 1890-ban alapított egyházi dalárda gyakorlatilag megszűnt működni. Tíz esztendőnek múlásával azonban... A zongorázni és gitározni ugyan tudó, az egyházi zenével viszont addig abszolúte semmiféle érintkezésben nem lévő ifjút a régi formátumú helybéli (zene)pedagógusaink egyik legmarkánsabb képviselője veszi pártfogásba. S bár csodákat csak az Úr képes tenni, Zsolt lassacskán nemcsak elhivatott kántorrá formálódik, de idővel dalárda/kórusvezetővé is. Egyikévé azoknak a karnagyoknak e déli végekről, akik munkájára az anyaországban is felfigyeltek. Bizonyíték erre az általa vezetett kórusnak a Református Énekek hangverseny-istentiszteletken való többszörös részvétele is. Budapesten, a MŰPÁ-ban. Ja, s hogy mit mondott neki, mármint Zsoltnak Erzsébet tanárnő?

-Csakcsupán annyit, hogy midőn szüleim esküdtek, apám épp őt, Erzsébet tanítónét kérte fel kántori szolgálatra, mellékelve hozzá egy-két szakmai instrukciót. Ezeket a nüanszokat kaptam lényegében vissza közvetetten édesapámtól. Az ő tanítását. A lényegét: a gyülekezetnek (leginkább) az a fontos, hogy a kántoruk velük énekeljen. Hogy hallják a hangját, nem pedig az, hogy bármilyen virtuozitásokat levezessen az orgonán. Meggyőződésem, mindenkinek van hangja, mégis nehéz kiereszteni azt. Sajnos, egyre inkább érzem úgy, tulajdonképpen már nem is mankó vagyok a gyülekezeti énekléshez, hanem kerekesszék. Egyre kevesebben veszik maguknak a bátorságot, hogy énekeljenek. Egyrészt szégyellik, másrészt pedig... Tény és való, hogy nemcsak sokkal és egyre kevesebben járnak templomba, mint régen, de egyre kevesebbünket is érdekli ez a fajta lelki töltettség. Jobban belegondolva, talán már nincs is kitől példát vegyenek... Ennyi év távlatából is tisztán látom magam előtt nagyanyámat a Bibliát olvasni, hallom őt imádságos énekeket, zsoltárokat énekelni. Odahaza. Huszonöt éve, amikor belekezdtem a kántorkodásba, nagyon is élő szokás, hagyomány volt az itteni gyülekezetben az ún. spontán éneklés az istentisztelet megkezdése előtt. A lelkész bejövetele előtt. Az énekhang, általában az asszonyainké, minden gyülekezeti alkalom szerves része volt. Így a virrasztásokon is. A temetéseken pedig kimondottan "zengett" az ének. Manapság meg... manapság sajnos, ez már nem így van, pedig még mindig aktuális az a mondás, miszerint aki énekel, az kétszer imádkozik.

A többszólamú (szoprán, alt és basszus) Dalárda újraépítése és szezonális "mozgatása" mellett Zsolt nevéhez egy ifjúsági zenekar felépítése is fűződik. Voltak/vannak/maradtak érdeklődők ez utóbbi formációban is, a részben felfiatalított kórus létszáma pedig – pillanatnyilag 15 és 20 fő között ingadozik. Tizenkét és hatvan év közötti tagsággal.

Tóth Zsolt, a Torontálvásárhelyi Református Egyházközség kántora

-Próbáinkat konkrét alkalmak előtt kevéssel, kb. egy hónappal korábban indítjuk. A heti rendszeresség nem vált be. Persze, a kámpányszerűség sem épp a legjobb megoldás, mert olyankor sokkal nagyobb a nyomás mindenkire. Minden jelentkezőt szívesen fogadunk, az esetleges sűrűlódásokkor pedig igyekszünk a dolgokat mielőbb és hatékonyan orvosolni. Rengeteg időt és türelmet igényel mindkettő, mindemellett pedig a mindennapi, ún. obligát teendőinket is el kell végeznünk. Elvégre, ha már felvállaltuk! Nem véletlenül beszélek most többes számban, a közösséget- és gyülekezetet építő "alkotóelemek" relációi ugyanis oda-vissza irányúak.

Időgép: "a szocialista rendszer idején szinte lehetetlen volt fiatalítani, mert a földműves fiatalok nagy része gyári munkát is vállalt, és a vállalatoknál nem jó szemmel nézték az egyházi tevékenységekben résztvevő fiatalokra."

(Hosszú a jegenyesor – Debelyacsa monográfiája; 182. oldal)

Napjainkban teljesen mástényezőkképezik a gubancot. Azt a többszörösen összetett egyenlőtlenséget, amelynek már pusztán beazonosítása is embert próbáló feladat. Hát még annak (részleges) megoldása!

-A megkezdett munka folytatásának nincs és nem is lehet alternatívája, bármekkora időintervallumban gondolkodjunk. Eddigi munkavégzésem során gyakran tapasztalhattam, hogy bár nagyon sok minden olyan hurrá!, kitörő optimizmussal indult, egy bizonyos pont után... Nem, nem újkeletű jelenség ez, mégis lehangoló. Ilyenkor elcsüggedek. Meg egyre sorjázó kérdésekkel ostromozom magam, kinek-minek csinálom még mindezt? Istennek hála, idővel – a realitás talaján maradván, megkapom a választ is. Tőle. Az Úrtól. Azért, és csakis azért, hogy ne haljon el az énekszó.

... és választott szolgálati hangszere, az 1871-ben Szegeden készült, Kováts János-féle, 26-os számú orgona

Református Élet

Kiadja a Szerbiai Református Keresztyén Egyház
Főszerkesztő: Halász Béla lelkipásztor – püspök, Hertelendyfalva
Trg Vojvodjanske Brigade 2., 26000 Pancsova-Vojlovica
Szerkesztették: Halász Dániel és Halász-Sándor Gyöngyvér
e-mail: reformatuselet@gmail.com, Tel.: 022 /506-508

Lektor: Sándor Panna

Számítógépes szerkesztés: Lukács Attila
Minden megjelent írásért a szerző vállalja a felelősséget.

Lapzárta minden hónap 15-én.

Az írások rövidítési és szerkesztési jogát fenntartjuk.

Nyomtatva: Forum-Újvidék

Megjelenik 665 példányban

Martinek Imre fotója